

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **D. S.**,

obwinionej z art. 86 § 1 k.w. i in,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia 2025 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k. kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść obwinionej,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 stycznia 2025 r., sygn. akt V W 2622/23

uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 stycznia 2025 r., (sygn. akt V W 2622/23), w sprawie D. S., obwinionej o to, że:

1. w dniu 9 lutego 2023 r. około godz. 08:32 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na skrzyżowaniu ulic [...] i [...] naruszyła zasady przewidziane w art.

3 ust. 1 Prd w ten sposób, że kierując samochodem marki S. o nr rej. [...] nie zachowała należytej ostrożności podczas zatrzymania pojazdu, w wyniku czego jej pojazd stoczył się i uderzył w stojący za nią samochód marki A. o nr rej. [...] powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

2. W tym samym miejscu i czasie jak w punkcie 1 naruszyła zasady przewidziane w art. 25 ust. 4 pkt 1 Prd w ten sposób, że kierując samochodem marki S. o nr rej. [...] wjechała na skrzyżowanie, na którym nie miała miejsca na kontynowanie jazdy, czym utrudniła ruch, tj. o czyn z art. 90 § 2 k.w.

na mocy art. 39 § 1 k.w. odstąpiono od wymierzenia kary wobec obwinionej.

Od powyższego wyroku kasację wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości na niekorzyść obwinionej D. S.. Na zasadzie art. 110 § 1 k.p.s.w., art. 111 k.p.s.w. w zw. z art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k., zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.s.w. i art. 82 § 2 pkt 1 k.p.s.w. Naruszenie to, zdaniem Prokuratora Generalnego, polegało na braku zawarcia w części rozstrzygającej wyroku niezbędnych elementów w postaci rozstrzygnięcia co do zawinienia obwinionej w odniesieniu do zarzucanych jej wykroczeń oraz dokładnego określenia przypisanych jej przez sąd czynów wraz z ich kwalifikacją prawną. Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Zgodnie z art. 82 § 1 k.p.s.w., do wyroku w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego dotyczące treści wyroku. Art. 413 § 1 k.p.k. wymienia obligatoryjne elementy każdego wyroku, wskazując w pkt 5 na "rozstrzygnięcie sądu". Dalsze doprecyzowanie dotyczące wyroku skazującego znajduje się w art. 413 § 2 k.p.k., który stosuje się odpowiednio w sprawach o wykroczenia na mocy art. 82 § 2 k.p.s.w. Przepis art. 82 § 2 pkt 1 k.p.s.w.

stanowi, że wyrok skazujący powinien zawierać m.in. dokładne określenie przypisanego obwinionemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Ponadto, z istoty wyroku skazującego wynika konieczność zawarcia w jego sentencji rozstrzygnięcia o uznaniu oskarżonego/obwinionego winnym zarzucanego mu czynu, lub czynu o zmodyfikowanym opisie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, na gruncie art. 413 k.p.k., wielokrotnie podkreślano, że dokładne określenie przypisanego czynu oraz rozstrzygnięcie o winie są niezbędnymi elementami wyroku skazującego, które muszą wynikać wprost z jego sentencji (tak np. w wyroku z dnia 14 października 2014 r., II KK 69/14). W niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy w sentencji wyroku po przytoczeniu opisów czynów, o które obwiniona była oskarżona we wniosku o ukaranie, nie zawarł rozstrzygnięcia co do tego, czy uznaje obwinioną winną tych czynów, czy też innych czynów o zmodyfikowanym opisie. Od razu przeszedł do orzeczenia na mocy art. 39 § 1 k.w. o odstąpieniu od wymierzenia kary.

Pominięcie w sentencji wyroku stwierdzenia o uznaniu obwinionej winną popełnienia określonego czynu (czynów) oraz dokładnego opisu tego czynu (czynów) wraz z jego kwalifikacją prawną, stanowi oczywiste i rażące naruszenie wskazanych wyżej przepisów, tj. art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.s.w. oraz art. 82 § 2 pkt 1 k.p.s.w. Naruszenie to miało charakter rażący, bowiem dotyczy fundamentalnych elementów wyroku skazującego, wpływając na jasność i precyzję orzeczenia w zakresie przypisanej odpowiedzialności. Miało ono również istotny wpływ na treść wyroku, albowiem z sentencji zaskarżonego orzeczenia nie wynika w sposób jednoznaczny, za jaki konkretnie czyn (czy czyny) i o jakich znamionach obwiniona została uznana odpowiedzialną, a tym samym do jakiego czynu odnosi się rozstrzygnięcie o odstąpieniu od wymierzenia kary. Tego rodzaju braki sentencji wyroku skazującego nie mogą być sanowane przez jego uzasadnienie.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[r.g.]

